

Pseudònim: Rase

ENCARA QUE ELS CAMINS SIGUIN DIFERENTS

Els carrers de la ciutat es teixeixen com una xarxa de possibilitats, on les històries es creuen sense saber-ho. En una tarda de tardor, una noia entra a una cafeteria amb passos pressats, la mirada en la porta dels lavabos. Senten l'urgència en cada pas que fa, es veu que el temps va en contra d'ella.

"Disculpa, pots deixar-me passar?" pregunta a la dependenta amb una veu amable, però urgent. La dependenta, amb un somriure, li explica la política del local: "Ho sento, has de consumir per poder fer servir els lavabos". La noia s'atura, una mica desconcertada. La necessitat l'apressa, però la norma del lloc sembla ser molt respectada. És llavors quan un noi jove, assegut a prop de la dependenta, s'adona de la situació. Amb un somriure, s'aixeca i s'acosta a la noia. "Amor, necessites alguna cosa?" ell li pregunta amb dolçor, com si ja es coneguessin de fa temps. La noia, sorpresa per la paraula "amor" pronunciada per un noi que no havia vist mai, decideix seguir-li el joc: "Oh, sí, amor, només una ampolla d'aigua, si us plau" respon, improvisant per fer veure que eren parella i la noia pogués passar al lavabo.

El noi, comprenent l'urgència en els seus ulls, s'afanya a servir-li l'aigua.

"Estic esperant un amic, pots esperar amb mi una estona?" li proposa ell, tot oferint-li el seu seient. La noia, tota nerviosa accepta agraïda. Els dos comencen a parlar, i aviat descobreixen que tenen més en comú del que haurien pensat. A la noia cada cop li agrada més el bonic somriure del noi i la seva intel·ligència. Ella pensa que aquest home li genera molta intriga.

Quan, finalment, arriba l'amic de la noia, ell s'aixeca amb gratitud. El noi, amb un últim somriure, li desitja sort en el seu camí. Mentrestant, la noia es dirigeix al lavabo amb un sentiment de llibertat renovada, agraïda per aquell estrany que s'ha creuat en el seu camí.

Potser mai més es tornaran a veure, però aquell petit encontre ha deixat una petita en els seus cors. Encara que els seus camins siguin diferents, sempre recordaran aquella tarda en què els seus destins es van creuar en una cafeteria qualsevol de la ciutat.